

M. J. ARLIDGE

ENI BENI

**Gyvas liks tik vienas.
Kito kelio nėra.**

„M. J.
ARLIDGE –
NAUJASIS JO
NESBØ.“

Judy
Finnigan

Alma littera

SEMAS MIEGA. Galėčiau jį dabar nušauti. Jis nusisukęs – sunku nebūtų. Jei krustelčiau, ar jis sujudėtų? Ar mėgintų mane sulaikyti? O gal tik apsidžiaugtų, kad šis košmaras baigėsi?

Nevalia šitaip mąstyti. Privalau galvoti apie tai, kas tikra, gera. Tačiau kai esi įkalintas, dienos išįsta iki begalybės, o viltis miršta pirmoji.

Suku galvą, bandydama prisiminti ką nors gero ir užkirsti kelią niūrioms mintims, bet kuo toliau, tuo sunkiau atgaivinti malonius prisiminimus.

Mes čia dar tik dešimt dienų (o gal net vienuolika?), bet įprastas gyvenimas jau atrodo toli praeity. Tai atsitiko tuomet, kai pasilinksminę Londone važiavome autostopu namo. Pylė kaip iš kibiro ir vairuotojai dūmė pro šalį net nepasukdami galvos. Kai permirkę iki siūlelio jau sukome atgal, staiga sustojo furgonas. Viduje buvo šilta ir sausa. Mums pasiūlė kavos iš termosos. Pralinks mėjome vien nuo jos aromato. Skonis buvo dar puikesnis. Nežinojome, jog tai bus paskutinis mūsų laisvės skonis.

Kai atsipeikėjau, iš skausmo plyšo galva. Burna buvo apkepusi krauju. Aš nebe šiltame furgone. O šaltoje, tamsioje erdvėje. Gal sapnuoju? Krūptelėjau išgirdusi triukšmą už nugaros. Tačiau tai tik Semas stengėsi stotis.

Mus apiplėšė. Apiplėšė ir išmetė. Aš paropojau į priekį ir pirštais ėmiau kabintis už mus supančios sienos. Šaltos, kietos plytelės. Virtau ant Semo ir, trumpam jo įsitvėrusi, traukiau į save tokį mielą jo kvapą. Toji maloni akimirka baigėsi ir supratome visą savo padėties siaubą.

Mudu buvome nenaudojamame baseine. Apleistame ir nereikalingame, nuo kurio buvo nuplėštos visos lentos, ženklai ir net laipteliai. Viskas, kas dar galėjo būti panaudota. Teliko gili, lygi vandens talpykla, iš kurios neįmanoma išlipti.

Ar tas velnio išpera klausėsi mūsų pagalbos šauksmo? Galbūt. Nes kai pagaliau nutilome, tai ir įvyko. Išgirdome suskambant mobilųjį telefoną ir vieną viltingą mirksnį manėme, jog kažkas atskubėjo mūsų gelbėti. Bet tada netoliese ant baseino grindų pamatėme šviečiantį telefono ekraną. Semas net nesujudėjo, tad nubėgau aš. Kodėl aš? Kodėl *visada* aš?

– Labas, Eime.

Telefone girdėjosi iškraipytas, tarsi ne žmogaus balsas. Norėjosi melsti pasigailėjimo, paaiškinti, kad tai siaubinga klaida, tačiau išgirdusi, kad jie žino mano vardą, tarsi praradau gebėjimą įtikinamai kalbėti. Aš tylėjau, tad balsas, negailestingas ir bejausmis, kalbėjo toliau:

– Nori gyventi?

– Kas tu? Ką mums pada...

– Ar nori gyventi?

Netekau žado. Liežuvis sustingęs. Pagaliau:

– Taip.

– Ant grindų prie telefono rasi pistoletą. Su viena kulka. Tau arba Semui. Tokia tavo laisvės kaina. Jeigu nori gyventi, turi nužudyti. Eime, nori gyventi?

Aš negaliu ištartti nė žodžio. Mane pykina.

– Tai ar nori?

Paskui telefonas nutyla. Tuomet Semas paklausia:

– Ką jie sakė?

Semas miega čia pat. Galėčiau tai padaryti dabar.

MOTERIS SURIKO IŠ SKAUSMO. Paskui stojo tylą. Skersai jos nugaros ryškėjo mėlyni dryžiai. Džeikas vėl užsimojo botagu ir kirto taip, kad net švilpė.

– Dar.

Ji retai išvardavo kitokį žodį. Nebuvo iš šnekiųjų. Ne taip, kaip kai kurie jo klientai. Administratoriai, buhalteriai ar tarnautojai, įstrigę santykiuose be sekso, žūtbūt siekė išsikalbėti – žūtbūt norėjo patikti žmogui, plakančiam juos už pinigus. Ji buvo kitokia – tarsi užversta knyga. Ji nė karto jam nepasakė, kaip jį rado. Arba ko atėjo. Tik davė nurodymus – ko ji nori – trumpai ir tiksliai, ir liepė pradėti.

Prieš pradėdamas jis visuomet surišdavo jai riešus. Ant riešų tvirtai užverždavo kaustytus odinius dirželius ir pritvirtindavo rankas prie sienos. Geležiniais kojų pančiais prirakindavo ją prie grindų. Drabužiai tvarkingai sudėti ant tam pastatytos kėdės, ir štai ji stovi prirakinta, vienais apatiniais, ir laukia baismės.

Ji niekuo neapsimesdavo. Jokių „meldžiu, neskaudink manęs, tėtuk“ arba „aš labai labai bloga mergaitė“. Ji tik norėjo, kad jai skaudėtų. Tam tikra prasme jam šitaip buvo lengviau. Laikui bėgant bet kuris darbas virsta rutina ir kartais būdavo gera, kad nereikia tenkinti apgailėtinių, apsimetančių aukų fantazijų. Nors kartu jį ir erzino, kad ji nesileidžia į kalbas kaip visi. Tarpusavio pasitikėjimas yra svarbiausias sadomazochistinių santykių elementas. Nuolankiesiems labai svarbu žinoti, kad jie yra patikimose rankose, kad jų šeimininkas žino jų

charakterį bei poreikius ir gali suteikti pilnutinį pasitenkinimą, priimtina abiem pusėms. Jeigu to nėra, visa greitai virsta smurtu ar net prievarta – o tai tikrai ne Džeiko skonio.

Taigi jisai plakė sau toliau – tik ko nors paklausdavo ar ką paaiškino. Ir laikui bėgant suprato, jog ji kilusi ne iš Sautamptono, kad netekėjusi, kad jai netoli keturiasdešimties ir dėl to nesijaudina. Per seansus jis taip pat išsiaiškino, jog ji siekia patirti skausmą. Su seksu tai neturėjo nieko bendro. Ji nenorėjo būti gundoma ar kutenama. Ji tenorėjo būti nubausta. Plakimas niekada neperžengdavo ribų, nors buvo smarkus ir negailestingas. Jos kūnas galėjo tai ištvirti – ji buvo aukšta, raumeninga, nepriekaištingos fizinės formos, o seni randai leido manyti, jog sadomazochizmas jai nesvetimas.

Tačiau, kad ir kiek ją stebėjo, kad ir kaip gerai apgalvodavo klausimus, apie ją tikrai jis žinojo tik viena. Kartą jai rengiantis iš švarko kišenėlės ant grindų iškrito jos pažymėjimas. Ji staigiai pakėlė dokumentą – manė, kad jis nespėjo pamatyti, bet jis pamatė. Jis tarėsi šiek tiek nusimanąs apie žmones, bet šįkart nustebo. Jeigu nebūtų matęs jos pažymėjimo, nė už ką nebūtų atspėjęs, jog ji policininkė.

EIMĖ TUPI už kelių pėdų nuo manęs. Nesmagumas dingęs ir ji nesigėdydama šlapinasi ant grindų. Matau, kaip plona sysiu-ko srovelė krinta ant plytelių, smulkūs pursleliai tykšta į šalis ir nusėda ant jos nešvarių kelnaičių. Prieš keletą savaitių nuo tokio vaizdo būčiau nusigrėžęs, bet dabar ne.

Jos šlapimas tingiai nuvinguriuoja nuožulnuma ir įsilieja į užsistovėjusią balą aplink nuosėdas, susikaupusias giliajame baseino gale. Įdėmiai stebiu tą kelionę, bet galiausiai pranyksta paskutiniai lašeliai ir pramoga baigiasi. Ji grįžta į savo kampą. Nei atsiprašymo, nei kokio žodelio. Virtome gyvuliais – nebe-paisančiais savęs nė kito.

Taip buvo ne visuomet. Iš pradžių siutome, niršome. Buvo- me tvirtai pasiryžę čia nemirti, bet laikytis išvien ir išgyventi. Eimė buvo atsistojusi man ant pečių, kabinantis už plytelių jai lūžinėjo nagai, ir ji tiesėsi kiek įmanydama, kad pasiektų basei- no briauną. Kai tai nepavyko, ji bandė ant jos užšokti. Tačiau baseinas keturių su puse metro gylio, gal net daugiau, ir regis, kad išsigelbėti neįmanoma.

Mėginome skambinti telefonu, bet jis buvo su slaptažodžiu ir po kelių bandymų išsikrovė akumulatorius. Mudu rėkėme, klykėme, kol užkimome. Atsiliepė tik mūsų pačių aidas, tarsi juokdamasis iš mūsų. Kartais atrodo, lyg būtume kitoje pla- netoje, kur per mylių mylias nėra nė gyvos dvasios. Artinasi Kalėdos, turėtų kas nors mūsų ieškoti. Bet čia, šioje šurpioje, nesibaigiančioje tyloje, tuo sunku patikėti.

Apie pabėgimą galvoti nė neverta, tad dabar stengiamės tik išgyventi. Kramtėme nagus, kol ėmė kraujuoti, tada godžiai sučiulpėme kraują. Auštant nuo plytelių nulaižėme kondensatą, bet vis vien gurgėjo skrandžiai. Svarstėme, gal valgyti savo drabužius... bet šią mintį atmetėme. Naktį labai šalta ir nuo hipotermijos nemirštame tik dėl savo menko apdaro ir šilumos, kurią vienas kitam išspinduliuojame.

Ar man pasirodė, ar iš tiesų mūsų glėbiai nebe tokie šilti? Nebe tokie saugūs? Nuo tada, kai tai atsitiko, mudu nepaliedome vienas kito dieną naktį, vienas kitą raginame laikytis, kad neliktume vieni šioje klaikioje duobėje. Kad greičiau eitų laikas, žaidėme žaidimus, fantazavome, ką darysime, kai mus išgelbės: ką valgysime, ką sakysime savo artimiesiems, ką per Kalėdas gausime dovanų. Bet ilgainiui žaisti liovėmės, nes suvokėme, kad čia mus atvežė ne be reikalo ir kad laimingos pabaigos nesulauksime.

– Eime?

Tyla.

– Eime, būk gera, pasakyk ką nors.

Ji į mane nežiūri. Su manimi nekalba. Gal jau niekada nekalbės? Bandau įsivaizduoti, apie ką ji galvoja, bet nepavyksta.

Gal nebeturime ko sakyti? Ieškodami būdų pabėgti išmėginome viską, ištyrinėjome kiekvieną savo kalėjimo colį. Nepalietėme tik vieno – šautuvo. Jis guli ten pat ir šaukiasi mūsų.

Pakeliu galvą ir pamatau, kaip Eimė į jį žiūri. Mūsų žvilgsniai susitinka ir ji nudelbia akis. Ar ji gali jį paimti? Prieš porą savaičių būčiau sakęs, kad tikrai ne. O dabar? Tarpusavio pasitikėjimas yra trapus – jį sunku įgyti, bet lengva netekti. Aš jau dėl nieko nesu tikras.

Žinau tik viena – kad kuris nors iš mudviejų mirs.